

TARSOLY

A **Háló** lapja

2024. augusztus

„Sose kételkedjünk abban, hogy gondolkodó, elkötelezett emberek kicsiny csoportjai meg tudják változtatni a világot. Valójában csak ők tudják megváltoztatni.” (Margaret Mead)

Tartalomjegyzék

Képzési tervek a Hálóban.....	3
Magyar táncház, lengyel táncház oda-vissza.....	5
„Ez az ember jó fej”	9
A Szent Korona 4. rész: mitől szent?.....	10
Levél Gyergyóból a főszerkesztőnek.....	14
Hálósok is nekifutottak!.....	17
Egyensúlyban – apa és fia.....	19
Élet az autizmus galaxison.....	29
Aranka néni (1942-2024).....	30

2024-ben a XXIII. Kárpát-medencei Háló-tábor Füzér vára közelében, Pusztafalun kerül megrendezésre.

Első borítóképen

Füzér vára

Fotó forrása WIKIPÉDIA – Füzéri vár

Hátsó borítóképen

Fotó forrása Pusztafalu község hivatalos fb oldala

<https://www.facebook.com/pusztafalu3995>

Hálónk tája

Képzési tervek a Hálóban

Háló és képzések? Hogy kerül a csizma az asztalra? Miért kell egy közösségfejlesztéssel és kapcsolatépítéssel foglalkozó mozgalomnál képzésekkel foglalkozni? Járjuk ezt egy kicsit körbe!

Régóta fontolgatjuk, hogy a Hálónak többet kellene a képzésekkel foglalkoznia, rendszeresen felmerül ez az igény, az élet hozza ezt magával. Nem új ez a Háló életében, hiszen még a hőskorban volt nekünk számítógépes, helyi újságírói, pályázatírói képzésünk is. Az újabb időkben voltak kiscsoportvezetői, közösségvezetői, programszervezői, főkolompos képzéseink is. A keretek nem alkalmasak ezek részletes kifejtésére, de talán némelyikről néhány magyarázó mondat nem felesleges.

A számítógépes képzésre akkor került sor, amikor elindult az a folyamat, hogy az embereknek kezdett lenni legalább egy otthoni gépük, és a bogozóink is elkezdtek volna használni, de érzékeltük azt a tudás béli hiányt, ami a hatékony használathoz hiányzott.

Már a Háló megalakulásának az évében elindult a Tarsoly, és hát az első években nem feltétlenül érkeztek csak színvonalas írások. De azt is fontosnak éreztük, hogy az egyes egyházközségekben is legyenek helyi lapok, szerettük volna ezt is támogatni. Szerződést kötöttünk egy akkreditált újságíró képzésre a Pázmány Péter Egyetemen, amely nagy sikerrel zajlott 2 éven keresztül.

A Háló megalakulása után 3 évvel lett egyesületünk, és ezzel párhuzamosan elindultak a pályázatírások is. Majd minden régióban létrejöttek az egyesületeink, és éreztük, hogy fennmaradásunk egyik záloga, mennyire leszünk itt sikeresek. Saját belső erővel nagyon hatékony pályázatíró-képzést valósítottunk meg az érldligeti ciszter nővéreknél.

A kiscsoportok kötelezőek a Háló találkozókön. Rendezvényeink sikere nagymértékben függ attól, hogy a kiscsoportos beszélgetések hogyan sikerülnek. Első nagyszabású kiscsoportvezető-képzésünket akkor tartottuk, amikor készültünk a zánkai táborra, ahol 8 altáborban 200-200 fő vett részt. Ehhez altáboronként olyan 15-15

kiscsoportvezetőre volt szükségünk. A tábor előtt 2 napig ezért a kiscsoportvezetők felkészítése folyt, szakavatott segítőkkel. És azóta is, rendszeresek az ilyen irányú képzéseink.

A Háló alapvetően egy közösségfejlesztő, és kapcsolatépítő mozgalom. Nem egyértelmű, hogyan lehet ezt jól csinálni, ezért is volt rendkívül fontos a Kisközösségi Műhely a Háló életében, mert több olyan kiadványnak adott életet, amely elméletileg és gyakorlatban is segített, tudást adott ezekben a tevékenységekben, ezekhez a tevékenységekhez.

A programszervezői és főkolompos képzésben pedig leginkább a Háló eddig gyakorlatát, tapasztalatát tudjuk hasznosítani. Azt gondoljuk, hogy a Háló 35 éves tevékenysége alatt, a sok program szervezése közben, és a különböző helyekről beérkezett jó példák adnak számunkra annyi tapasztalatkészletet, amelyet bátran oszthatunk meg másokkal. Hitünk szerint ettől az egész egyház és a társadalom is gazdagodik, hiszen ha az egyházközségekben több olyan ember tevékenykedik, akik ezáltal jobban tudnak segíteni a helyi közösségek fejlődésében, az minden szinten gazdagodást jelenthet.

És itt azt remélem, már el is jutottunk azokhoz a válaszokhoz, amelyeket az írás elején feltett kérdésekre adhatunk.

Kellenek a Hálóban a képzések,

- 1) hogy másokat is gazdagíthassunk
- 2) hogy mi magunk is tovább fejlődhessünk
- 3) hogy az éppen aktuális kihívásokhoz, megfelelően

viszonyulhassunk (újmagyarul: reagálhassunk)

Különösképpen megtalálhatjuk itt a helyünket akkor, amikor

1) a mai világban az emberek egyre kevésbé akarnak találkozókra járni, ellenben

2) képzésekre annál szívesebben, és amikor

3) képzések nagy részét lehet önfenntartó módon is megszervezni, valamint

4) ezzel olyan rétegeket, csoportokat is tudunk a Háló közelébe vonzani, amelyekre egyébként nem lenne sok esélyünk.

A fentiek alapján nem túlzás azt állítani, hogy a képzések missziós területet is jelentenek abba az irányba, hogy az emberek megismerjék az emberarcú, személyes, közösségi kereszténységet.

Néhány példa azokra a témákra, amelyek az eddigieken felül szóba kerültek ötletként:

- grafikus képzés

- vezetői képességfejlesztés
- önkéntesek képzése
- önismereti
- időgazdálkodási
- médiaügyek (cikkek írása, szerkesztőségi feladatok, kisfilmek készítése, fotózás, fotószerkesztés, médiafelületek (mi mire használható és hogyan),
- feladat kiosztás, feladatszervezés
- munkatárs-kiválasztás
- kommunikációs képzés (megszólítás, megszólíthatóság)
- gazdasági, pénzügyi (költségvetés készítés, tervezés, elszámolás)
- közösség a környezetvédelemért
- magyarság értékeinek átadása/megismertetése

Ahhoz, hogy a Háló a maga szűkös kapacitásaival és erőforrásaival egy ilyen képzéssorozatot elindítson, és ez legyen tevékenységének az egyik alapja, nagy elkötelezettségre van szükség mind a vezetés, mind pedig elkötelezett önkéntesek részéről. Ezért egyéb szempontokat is érvényesíteni kell majd, és határozott irányvonalat kell húzni a keretekre és stratégiára vonatkozóan is.

Például felmerül képzésenként a célcsoportok kérdése. Például a megszólítások inkább befelé, vagy Hálón kívül lévők felé történjenek? Hogyan tudjuk a sajátos hálós lelkületet a képzéseken megvalósítani? Hogyan tudjuk a képzés folyamán a Hálót a résztvevőkhöz közelebb hozni? Vegyen-e részt ezen célok érdekében a képzéseken mindig egy a Hálót jól ismerő személy is?

Reménykedjünk, imádkozzunk, és tegyünk meg minden tőlünk telhetőt, hogy ezek a célok megvalósulhassanak, és ebből teljes emberségünk és magyarságunk gazdagodjon, erősödjön!

Szeibert András

Magyar táncház, lengyel táncház oda-vissza

Legelső Háló-klubbeli élményem, még 2007-ben a Ferenciek terén a Sebő-együttes fellépése volt. Ezen Sebő Ferenc beszélt arról, hogy bár több, mint negyedszázados késéssel, de magyar mintára elindult és virágzik a táncházmozgalom Lengyelországban és Szlovákiában, ott is felfedezik saját néptánc kincseiket, így a Felvidéken már nemcsak magyar táncház

van, hanem szlovák is. 2024. április 10-én az S4-ben népzenei koncert volt tánc házzal, lengyel zenészekkel.

A lengyelországi tánc házzal foglalkozó lengyel nyelvű wikipédiás honlap írja: „Az első tánc ház 1996-ban Varsóban volt.” Megemlíti, hogy a tánc ház mint mozgalom magyar mintára jött létre. Fogalmi meghatározást is ad, ez nagyjából ugyanaz, ahogy azt a mozgalom egyik alapítója Halmos Béla definiálta. Őt idézem:

„A tánc ház nem produkció, hanem olyan szórakozási forma, amelyben a népzene és a néptánc, zenei és mozgásnyelvi anyanyelvként eredeti formájában és eredeti funkciójában jelenik meg.

A népzene és a néptánc már nem ösztönösen hagyományozódik, hanem – a tudományos kutatás eredményeit és értékcentrikus szelekcióját alkalmazva – tudatos válogatás, összehasonlítás és összegzés után kerül be a tánc házak repertoárjába.

A tánc házmozgalom olyan kisközösségek összessége, amelyben a résztvevők aktívak, öntevékenyek és nem a „kitenyészett” profik iparilag előállított termékeinek passzív hallgatói, nézői (ez egyben kemény munkát is jelent, hiszen a zene és a tánc csak hosszú, évekig tartó tanulás, rendszeres képzés, gyakorlás után válik szórakozássá, de úgy, hogy már az első megtanult dallam vagy az első lépések is örömet szereznek).

A tánc házmozgalom a kezdettől fogva azonos értékű, szuverén minőségként kezeli a magyar néphagyományok mellett a hazai nemzetiségek, illetve a más népek folklóráját is.”

A lengyel nyelvben mindenfajta táncos rendezvény megnevezésére a potańcówka szót használják, a fogalmaink szerinti tánc házra viszont kizárólag a magyar szó tükörfordítását, a dom tańca kifejezést.

Az S4-ben rendszeresen voltak, vannak tánc házak. Volt itt Borsa, Kocantó, Fokos, Qpica, Zurgó tánc ház, magyar tánc ház angol nyelven Bozzay Zina vezetésével, tánc ház Csatai Lászlóval (Csiduval), amin Császár Attila és barátai, illetve Olasz György és barátai zenéltek. Hétköznap délelőtti időpontban Boros András tart szenior tánc házat. Jelenleg október végétől április végéig a Szépszerével együttes (állandó tagjaik Gyulai Farkas hegedű és Sámsondi Gergő koboz) moldvai csángó-magyar tánc háza adja az S4 rendszeres heti tánc ház kínálatát. Ők az év többi részében a gellérthegyi víztározónál a Kilátókő szobor alatti teraszon szerda esténként szabad ég alatt díjmentesen húzzák a talpalávalót. Egy-egy alkalommal széki négyes körtáncokat is zenélnek,

amelyben Boromissza Gábor (hegedű) és Boskó András (koboz) segítenek.

A Szépszerével együttesnek komoly lengyel táncmuzika kapcsolatai vannak. Táncmuzikájuk volt Krakkóban és Varsóban, és állandó résztvevői a lengyelországi Csángó Fesztiválok, amit idén októberben immár ötödször rendeznek meg két lengyel városban is, Gdańskban és Toruńban. A háromnapos toruói fesztiválon még az is megesett, hogy a Visztulán úszó tutajon muzsikáltak. A Csángó Fesztiválon a koncertek és táncmuzikák mellett vannak énekes, hegedűs, kobzos, gardonos és furulyás kurzusok. Gyulai Farkas és Sámsondi Gergő mellett részt vesznek rajta más, gyimesi és moldvai zenét játszó magyar zenészek is, énekel Petrás Mária. Természetesen jelen vannak a hazai lengyel zenészek, és eljár ide egy háromfős ukrán népzenei csapat is.

Az április 10-i estén két lengyel zenekar is vendégünk volt, a Hajda-Banda és a Daj Ognia. A régies hangzású, török eredetű hajda szó lengyelül ugyanazt jelenti, mint magyarul: gyerünk, nosza, álljunk neki. A Daj Ognia lengyelül pedig azt jelenti: adj tüzet. Az előbbi zenekar elsősorban a lengyel-belorusz határ két oldalán fekvő vidék népzenejét játssza, az utóbbi lengyel és skandináv népzenei archaikus hangszerekkel, mint a vonós lantok vagy pusztán a csontok.

Hajda-Banda az S4-ben (Schön György fotója)

A lengyelek az előző napi csehországi fellépésükről közlekedési nehézségek miatt késéssel érkeztek meg, ezért a közönség, amelynek többségét a Szépszerével táncmuzikák törzsközönsége alkotta, közös népdalénekléssel tette hasznossá a várakozási időt. A lengyelek

koncertje után következett egy rövid tánc tanítás. Anna Sitko, a Daj Ognia énekes és zenekarvezetője a forgató, az oberek* lépéseit tanította. Ezt követte a moldvai tánc ház, amihez Paweł Iwanna, a Hajda-Banda cimbalmosával kiegészült Szépszerével szolgáltatta a zenét. Anna Sitko ezeket a táncokat is olyan otthonosan és magabiztosan járta, mint az obereket. Paweł Iwan régi ismerőse és zenészpартnere Gyulai Farkasnak és Sámsondi Gergőnek, hiszen rendszeresen együtt muzsikálnak a Csángó Fesztiválon. Ő volt az est hőse, hiszen minimális megszakítással jó három órát cimbalmozott.

Külön köszönet illeti meg a lengyelek vendéglátásában közreműködő hálós önkénteseket. A koncerten, amit Lengyelország Kulturális és Nemzeti Örökség Minisztériuma támogatott, Wojtek Kriston személyében a budapesti Lengyel Intézet is képviseltette magát.

Schön György fotója

* Oberek

Az oberek a háromnegyedes ritmusú mazur táncdialektushoz tartozik, tagjai a kujavják, a mazur és az oberek. Némi leegyszerűsítéssel azt mondhatjuk, hogy ezek a tempójukban különböznek, közülük a kujavják a leglassabb, az oberek pedig leggyorsabb. Az első kettő egy-egy észak-lengyel régióról kapta nevét, Kujáviáról, illetve Mazóviáról. Az oberek szó a lengyel obracanie forgás, forgatás szóból származik. Az oberek elemi erejű, vidám forgó tánc, ugrótáncszerű dallammal, jellegzetes hirtelen megállásokkal.

Chopin mazurkáinak (mazurjainak) egyike sem tartalmaz eredeti népdal dallamot, ezek stilizált mazurok. Oberek inspirálta például az D-dúr Op. 33. No. 2. mazurka kezdő és befejező részeit, stilizált kujavjakra példa az e-moll Op. 17. No. 2. mazurka.

Megtekintésre ajánlom a Szépszerével honlapját, a <https://szepszerével.hu>-t (igen, így ékezetesen!), vannak itt videók a Csángó Fesztiválokról, és a lengyelek S4-beli koncertjéről.

Margitfalvy György

Egy-köz-ház

„Ez az ember jó fej”

– mondta egy fiatal a Hálóban április 20-án, a főpásztorral való találkozás után

A találkozóról Zics Ildikó SSS szociális testvért, az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye Ifjúsági Referatúra munkatársát kérdeztük.

Honnan jött az ötlet?

Ferenc pápa rendszeresen találkozik fiatalokkal, akik nagyon nyitottak, és vágnak a letisztult, őszinte válaszokra. Itthon, nálunk Erdő Péter bíboros úrnak is megvan a látóköre és a tudása ahhoz, hogy ezeket a válaszokat az érdeklődő fiataloknak megadja.

Krakkóban 2016-ban a Katolikus Ifjúsági Világtalálkozón már volt egy hasonló rendezvény, aminek nagy sikere bátorított minket a szervezésre.

A bíboros atya arra is gondolt, jó lenne, ha a fiatalok közelebbről megismernék őt.

Hogyan zajlott le az esemény?

A fiatalok már öt órákor gyülekeztek. Imádsággal kezdtük, majd a Műegyetemi Katolikus Közösség zenélt és dicsőített egészen negyed nyolcig, amikor a bíboros atya megérkezett.

A kérdéseket már a regisztrációnál megadták a jelenlévők, ezeket a uspace.hu *-es fiatalok összegyűjtötték, majd ők dolgozták ki a témákat, és ők is kérdeztek.

A bíboros atya tanár is, közvetlen hangvételen tanította a jelenlévőket. Vágyott arra, hogy ez egy tényleges találkozás legyen, oldott hangulatban.

* A <https://uspace.hu> egy közösségi tér, ahol a fiatalok otthon érezhetik magukat, találkozhatnak hasonlóan gondolkodó fiatalokkal, és keresztény értékeken alapuló válaszokat kaphatnak az őket érdeklő kérdésekre.

Schön György fotója

Ehhez hozzájárult a helyszín is, hiszen az S4 nyitott, közvetlenül az utcáról elérhető, nagy kirakat-ablakokkal, könnyen megközelíthető helyen. A téma pedig a Háló lényegével egyezett: találkozás-kapcsolat-közösség.

Milyenek a visszajelzések?

A program végén a bíboros atya még vagy fél órát maradt. Beszélgettek, fényképezkedtek. Úgy érezte mindenki, hogy Erdő Péter a fiatalok főpásztora is. Az egyik résztvevő őszinte csodálattal mondta a találkozó után: Ez az ember jó fej!

Széplaki Mária

Tarisznya

A Szent Korona 4. rész: mitől szent?

Cikksorozat a Tarsoly számára a magyarság értékeiről 8. rész

Az első felvezető részben megpróbáltam bemutatni a Szent Korona isteni magasságokba mutató lényegét, a második részben felépítésének szakrális üzenetét, míg a harmadik részben, a rajta található ikonok bemutatása során ráérezhettünk egy 3 dimenziós ikonosztáz misztikus működésének, az ikonok egymást erősítő üzeneteinek lélekiemelő sajátosságaira.

Tulajdonképpen már az eddigi részek is elegendő lennének ahhoz, hogy szentnek tartsuk, de hátha találunk még pár érvet, és reménykedjünk, hogy fáradozásunk nem marad eredmények nélküli. És lám, több megközelítés is lehetséges, következzen itt erről egy összefoglalás:

- Történelmi hagyomány ez a jogviszony: mindenki annak hívja, így ismerjük, amióta megvan
- Istentől ered, isteni minőséget hordoz, isteni védnökség alatt áll (Révai Péter), Istennel kapcsolatban álló, Isten tulajdona
 - Olyan magas szentségi szintet hordoz, mint alig bármi más
 - Beavató
 - Személy, élő minőség, legalábbis a rá hivatkozó törvények, leírások így kezelik, ilyen jelzőket és igéket használnak rá vonatkozóan
 - Pótolhatatlan és lecserélhetetlen
 - Apostol királyokat koronáznak vele
 - Alapvetően erkölcsi küldetésre hatalmaz fel
 - Megkülönböztethető a többi koronázási kelléktől és az összes többi koronától is
 - Szent Szűz Koronája
 - Az ország és minden lakosa alá van vetve neki
 - Minden hatalom és minden jog forrása
 - Ábrázolhatatlan
 - Összegyűjt és egyesít, nem pedig szétszór és megoszt
 - Közvetítő az égi és földi hatalmak között

A fenti felsorolás önmagában bármelyik pontja elegendő lenne ahhoz, hogy a koronánkat Szent Koronának hívjuk. A továbbiakban terjedelmi okok miatt nem tudok minden tételt alaposan részletezni, de adalékokkal szeretném az egészet alátámasztani.

Latinul a szent szó így hangzik: sancta, sanctus. Szent a szó egyházi értelmében. A koronát mégis Sacra Coronának és nem Sancta Coronának nevezik.

A két szent között az a különbség, hogy a sancta egyház által megáldott, szentté avatott, a sacra Istentől eredő, nem földi eredetű, magasabb minőség. A sacra szó jelentése is szent, de isteni, természetfeletti értelemben. Vagyis a korona szentsége magasabb, a római és bizánci egyháztól nem függő, azokon túlmutató minőség.

Ezért, bár nem vethetjük el, hogy a koronát a pápa adta Istvánnak (vagy elődeinek), de a szentség korábbi, nem a pápától származik.

A világon az egyetlen magas szintű beavató korona. Szentsége elsősorban beavató jellegéből adódik.

A magyar Szent Korona nem egyszerűen királyi jelkép. Nem viselheti a király úgy, ahogyan a házi, vagy az országgló koronát szokta. A beavató korona csak egyszer érinti a király fejét: a koronázáskor. A koronázási szertartáskor valóban összekapcsolódik ég a földdel. Égi energiák adódnak át a királynak és általa az egész magyar népnek. A magyar nép beavatása is megtörténik, valahányszor magyar királyt koronáznak. A magyarság a Szent Korona népe, a nép sorsa elválaszthatatlan a Szent Korona sorsától. A magyar király a koronázási beavatás által Égi Erők birtokosa lesz – természetesen, ha erre alkalmas – és szakrális uralkodóvá válik, az ország pedig szakrális királyság, az Égi Királyság földi megnyilvánulása.

A Szent Koronával megkoronázott király apostol király. Az apostolok küldetése az egész világra szól, az egész világra érvényes és erkölcsi tartalmú. Az ilyen király egyházmegyéket hoz létre, templomokat szentel, püspököket nevez ki, szenteket iktat be (kanonizál), zsinatokon elnököl. A szakrális magyar király nem zsarnok, ő Isten szolgálatában áll, képviselve a magyarság és egyben az egész emberiség érdekeit. Az emberiség érdeke ugyanis az, hogy a „krisztusi erőrendszer” győzedelmeskedjék a világban. Emlékszik-e bárki olyan magyar népmesére, ahol a király rossz király lett volna? Persze van úgy, hogy már néha megöregszik, nem talál utódot, sír, hogy meg kell halnia, és a többi, de alapvetően nem gonoszok. Tehát a magyarság tudatában a király jó, hiszen az égi királyság mását hozza létre itt a földön.

„A Szent Korona olyan – égi eredetű – jegy, pecsét, jelkép, mely állandóan égi törvényként ragyog a Kárpát-medence felett, emlékeztetve népét kötelességeire és jogaira.” „Úgy születik a magyar ember a Szent Korona jegyében, mint más halandó az ég csillagképei alá. Koronánk kijelöli helyünket a teremtésben, dolgunkat a világban. Boldogasszony országához tartozva „végtelen tisztaságról és igazságszeretetről kell ősi örökségként tanúságot tennünk”.

Szentsége továbbá abban áll, hogy nem tárgy, hanem élő minőség. Élő, nem biológiai, hanem szellemi, és jogi értelemben. A Magyar Szent Koronát angyal hozta, és Istentől kapta a magyar nemzet. „A középkorban a Szent Koronát Élő Jézusnak nevezik”. Élő minőségét az amerikai vezetés is elismerte, amikor a II. világháború végén személyként kezelte, és politikai menedékjogot adott neki.

Valaha teljesen magától értetődőnek számított: a magyar Szent Korona személy.

Minden jog Magyarországon hozzá kapcsolódik, mint személyhez.

Jelentőségét még jobban felértékelték Szent István felajánlása. A király 1038-ban, halála előtt, országát és koronáját a Magyarok Nagyasszonyának, Szűz Máriának adta örökségbe. Ezzel utódai nevében is lemondott a Magyarország fölötti tulajdonjogról és főhatalomról. Azóta Magyarország Mária országa – Regnum Marianum. A magyar Szent Korona tehát azért is szent, mert a Szent Szűz Koronája.

A nemzet nem fogadta el hitelesnek azt a királyt, akit nem a magyar Szent Koronával koronáltak. Mátyás király is tudta ezt, és 6 évi uralkodás után koronálták meg, miután visszavásárolta III. Frigyes német-római császártól a Habsburg Albert özvegye által ellopott és elzálogított Szent Koronát. Az addig hozott törvényeket újra ki kellett adnia, meg kellett erősítenie.

I. Ulászló tragédiájából kiderül, hogy a koronázási beavatást nem lehet más koronával elvégezni. Az ő esetében ugyanis a koronázási szertartást nem az Angyali Koronával végezték (1440 és 1464 között a Szent Korona nem volt az országban), hanem a Szent István ereklyetartójáról levett koronával, miután a „nemes és nemzeti urak megpróbálták átirányítani a Szent Korona hatalmát és erejét erre a koronára”. (Varga Tibor) Ez azonban nemcsak, hogy lehetetlen, de merénylet is egyben. Az igazi Szent Koronát nem lehet megfosztani hatalmától, még akkor sem, ha rabságban van. Ulászló nem kapta meg a Szent Korona beavatását, ezzel magyarázható a törökökkel kötött békét követő és pápai biztatásra történt esküszegése, majd a várnai csata elvesztése, ahol a „nemesség virágjával együtt” elesett a csatatéren. A janicsárok a fejét levágták és körbe hordozták, majd Konstantinápolyba vitték és karóba húzták. Elrettentő példa a magyar király esküszegésére, ilyen nem történt még magyar királlyal. Révay Péter 1613-ban ekként magyarázza a dicstelen halált: „mert nem a Szent Koronával koronálták meg”. Nem a királynak vagy az országnak van koronája, hanem a koronának van országa! Szóba sem jöhet az, hogy bármely királyunk, vele mintegy vetélkedve, önmagát elébe helyezze. 1613-ban egy koronaőr – Révay Péter – leírja, hogy minden más helyen a királyhoz készíttetnek, vagy keresnek koronát. Nálunk fordított a helyzet. Nálunk a koronához keresnek királyt. Olyanról nincs hírünk, hogy valakit nem koronáltak meg, de mert jó ember volt, a nemzet elfogadta volna teljes értékű királynak. Érdeemes felidézni erre vonatkozólag Károly Róbert

háromszori megkoronázásának esetét is. Károly Róbert, mint az Árpád-ház után következő Anjou-dinasztia alapító királya, hiába foglalja el katonailag az ország jelentős részét, hiába áll a pártján a legjelentősebb nemesi csoport, beleértve az esztergomi érseket is, nem volt érvényes a koronázása, annak ellenére sem, hogy az akkori pápa, mint védencének, külön koronát készíttetett.

Könyvtárnyi anyag foglalkozik a korona szentségével, illetve azokkal az adatokkal, amelyekből a szentségére következtethetünk. A mostani keretekbe ennyi fért, remélem a rövid magyarázatok és példák alapján is érezhető, miért is szent a koronánk.

A következő cikkben a Szent Korona-tannal foglalkozunk majd.

Szeibert András

Tarisznya

Levél Gyergyóból a főszerkesztőnek

Drága Marika!

Úgy látszik, még az égiek is azt szeretnék, hogy írjak, mert a nagy kánikulák után még nagyobb esőzések vannak errefelé, így bekényszerültem a házba.

Mindannyian örülünk az esőnek, mert ha nem örülünk, akkor is esik, s ettől felfrissült a környék kívül-belül! Jól mondom, mert nagy dolgoknak jártunk a végére a hétvégén, ugyanis lezajlott a háromnapos Feltöltő Keresztény Zenefesztivál mindenféle nagy és kis áldásával. Már ötödik alkalommal járja át a Lélek ezt a várost, nagyon gazdag programkínálattal. Volt itt csendes sátor, rotyogó üst, égig érő mászófal, virrasztás, kórustalálkozó énekkel és Lélekkel, hálaadás, előadások híres előadókkal és koncertek szüntelen.

Az ötlet, Isteni sugallatra a Kántor házaspár, Bogi és Barni, a tanítónő meg a vállalkozó férje sajátja, Isten dicsőségére és mindannyiunk lelki táplálása érdekében.

Csodák történnek itt valóban!

Családok találkoznak és békülnek ki, új barátságok és szerelmek köttetnek meg, de már van Feltöltő-s babánk is! Az Úr csodásan működik és ezt nem rejti véka alá...Itt megtalálja lelki nyugalmát a szülő, mert a gyermekeit biztonságban, gondos kezekben tudja!

Mindeközben egy másik sátor alatt színes rózsafüzérek, papír angyalkák teremnek és kelnek védelemre a csillogó szemű, maszatos, arcfestett kis teremtők apró kezecskéik közül. A tematikus sátrak alatt biztos menedéket talál a kereső, vagy már inkább ismerősök körében beszélgethet, lelkesedhet evilági és túlvilági célokról. Imaösvénnyé vált a könyvtár csendes nyomdaillatú labirintusa, ahol az Isteni jelenlétben találkozhattál önmagaddal. A sportcsarnokban díszített színpad várta az előadókat és a hallgatók taborát. Bagdi Emőke, Schaffer Erzsébet, Bedő Imre, Csókay András, Simó Irma, Sisak Imola és még sok ismert előadó volt a vendégünk. Az ökumenikus szellemben lezajlott hétvége zenekarai között felléptek a Mese7es és Veronaki a gyermekeknek, az Új Forrás, PZM, Fundamentum, Kökény Attila, 4IS5, Eucharist és a helybéli Glory együttesünk. Éjszaka sem szűnt meg az élet, ugyanis a Főtéren és a Szent Anna kápolnáknál zajlott a nők, illetve a férfiak éjszakai virrasztása, szentségimádása.

Híres magyar szinkronszenészek olvastak fel a Szentírásból élővé varázsolva bennünk a teremtő Igét, valóban ott érezhettük magunkat az apostolok között, látva és tisztán hallva a Mestert szelíden tanítani. Városunkat átjárta ez a különös, kegyelmekben gazdag érzés és hangulat. Emberek találkoztak, nyitott szívvel örültek egymásnak, és a tereken együtt dicsőítették Istent!

A szervezők és önkéntesek között nagyon sok ismerőst, kicsit és nagyot is találunk a Hálóból biza! Partiumból: Kyra, Betti és Tamás ifik, Erdélyből pedig: a Görgicze, Benedek, Erdős, Kopacz, Gál és a Szabó családok segítették ezt a rendezvényt. Látogatóink, de még érdeklődőink is voltak segítő szándékkal Csíksországból, Háromszékről és Marosszékről. Hálás hálósok vagyunk értetek!

Személy szerint jómagam voltam a "fuss ki, öblítsd ki" futár, aki tanúja voltam egy kenyérszaporításnak, számtalan önzetlen jó cselekedetnek, segítőkész jóakarató közösség jelenlétének, ölelésnek, örömkönnyeknek, biztatásnak! A környékbeli egyháztanácsosok szakács tudományának hála, nagy odafigyeléssel látták vendégül a lelkiileg feltöltődött, de a testileg is táplálkozni vágyókat.

Kilenc sátorból kilenc hatalmas üst, füst és eledel illata csalogatta asztalhoz a vasárnapi ökumenikus istentisztelet után a híveket, családostul. A nagyszínpad tere egy hatalmas vasárnapi ebédlővé alakult át, ahol bőséges meleg eledelhez jutott itt mindenki, de mindenki. Sátoros ünnep zajlik itten kérem szépen, ami az hálás örömet szolgálja hangosan, egyenes füst és illatáldozattal.

Kép forrása https://www.facebook.com/feltoltofeszt/?locale=hu_HU

Azt gondolom, hiszem és vallom, hogy ilyen rendezvényekkel mindig békét tudunk teremteni a háborgó lelkeinkben, és páran eljöhetnének ide a lucernásból inasnak, békecsúcsot tanulni...

Feltöltő bizony! Jó erőt ad, hív, biztat és az úton velünk tart!

Szeretettel hívunk és várunk benneteket jövőre a Feltöltő-re kedves hálós barátaink! Vár benneteket Gyergyó (Jer-Jó) télen, nyáron, de télen mi csináljuk a meleget!

Nagy ölelés mindenkinek!

Szeretettel várom a találkozást!

Lóri (Szabó Lóránt), Gyergyószentmiklós

Barangoló

Hálósok is nekifutottak!

Május végén harmadik alkalommal szervezték meg a Fuss NEKI! Csíki adománygyűjtő sporteseményt Csíkszeredában, amely révén 30 helyi civil szervezet, köztük az Erdélyi Háló Egyesület számára is gyűjtöttek adományokat a nagykövetek.

A Háló Egyesület volt az egyetlen szervezet, amelyből a Kárpát-medence minden pontjáról voltak nagykövetek, szám szerint több mint negyvenen kapcsolódtak be a Fuss NEKI közösségi programba. Nagyköveteink képviselték magukat Magyarországon, Felvidéken, Kárpátalján, Délvidéken, Partiumban és természetesen Erdély több városában is, köztük Székelyudvarhelyen, Gyergyószentmiklóson, illetve a brassói és sepsiszentgyörgyi nagykövetek a csíkszeredai társaikkal együtt teljesítették a vállalt távokat.

Nagyköveteink többfajta sportágból választhattak, hogy milyen formában kívánják a kilométereket teljesíteni: voltak gyalogló, futó és bringás nagyköveteink is. A családi hangulat, amely mindig is jellemző a Háló Egyesületre, a közösségi eseményen részt vevők körében is megmutatkozott: ugyanis voltak olyan nagykövetek, akik a család apraja-nagyjával képviselték projektünket, és gyűjtögették a kisebb-nagyobb adományokat, míg voltak olyan régiók, ahol egy egész csapat vett részt a sporteseményen, valamint az adománygyűjtésben. Ugyanígy a generációk sokszínűsége is jellemző volt a nagyköveti csapatunkra, hiszen a pár hónapos babától egészen 82 éves korig volt adománygyűjtő aktivistánk, ezért a legidősebbnek járó különdíjat sikerült is egyesületünknek begyűjtenie, ugyanis ezt a díjat a mindenki által hón szeretett Manyi nénink kapta Gyergyószentmiklósról.

Csaba testvér szokta mondani: aki nem hisz abban, hogy mennyi jó ember van, az kezdjen el valami jót tenni, és meglátja, milyen sokan odaállnak mellé. Ezt a melléállást, odaállást, támogatást és biztatást tapasztaltuk meg az adománygyűjtés során, amiért rendkívül hálásak vagyunk! Teljes mértékben megtapasztalhattuk, hogy egy személyes Kárpát-medence tagjai vagyunk, hiszen nagyon sok hálós barátunktól, ismerősüinktől, szimpatizánstól érkezett a nagykövetek profiljára egy-egy sütemény, fagyi, kávé ára, de még ennél jóval nagyobb összegek is szépen gyűltek a projektünk támogatására.

Adománygyűjtésünk célja egy amatőr focibajnokság megszervezése, amelyre 2024. október 26-án fog sor kerülni Csíkszeredában, de reményeink szerint hagyományt tudunk teremteni, és ezentúl évről évre sikerül majd megszervezni – felváltva Erdély különböző településein – a labdarúgó tornát, amely régi hálós barátunk és csapattársunk, dr. Fazakas István nevét viseli. A focitornára nemcsak különböző közösségek, civil szervezetek csapatait, hanem papok, lelkészek csapatait, tanárok és helyi előjárók csapatait is szeretnénk meghívni.

Május végén egy csodának, egy Kárpát-medencei összefogásnak lehettünk részesei, ezt a csodát tovább kell vinnünk és őriznünk a hétköznapjainkban.

Fotó forrása Erdélyi Háló

Köszönjük minden nagykövetünknek és támogatóknak a részvételt és támogatást, hisz segítettek abban, hogy az álmom megvalósulása mellett, megmutassuk a Háló mozgalmat egy olyan közönségnek is, amely mostanig nem sokat tudott rólunk.

Péter Szabi és Dénes Teca

Kopogtató

Egyensúlyban – apa és fia

Schön Györgyöt és Bálintot kérdeztük hálós munkásságukról

Kerékpáros zárandoklaton Csíksomlyón 2010-ben (Schön család archívuma)

Hogyan kerültél a Hálóba, és mikor?

Gyuri: A Hálóról régóta tudtam, mert Thuróczy Gyuri – régi barátom – már a kilencvenes évek közepén mesélt a mozgalomról és Puchard Zoliról, de akkor ennél tovább nem jutottam. 1998-ban volt Délvidéken, Horgoson egy Kárpát-medencei bogozói találkozó. Kellett egy sofőr Knoll (Fejérvári) Nellynek, aki nem tudott a többiekkel együtt utazni. Megkerestek azzal, hogy "te úgymint odavalósi vagy, segíts" – így konkrét feladatot kaptam. Akkor találkoztam először hálósokkal. Azon a

találkozón volt több pap és sok régi ismerős, de a többségük ismeretlen, többek között Csúzdi István, a délvidéki Háló alapítója is. Ráéreztem, hogy ez a Háló nagyon jó dolog. Rögtön befogadtak a közvetlen stílusommal, a gitárral meg a közös énekléssel, a viccelődéssel. Később nekem a hálózás rendszeres hazatérést jelentett Délvidékre. Tehettem valamit a szülőföldemért, ahol felnőttem, és jobban megismerhettem azt. De volt egy másik szempont is. Sokan mondják azt, hogy ha az embert egy nagy baj, sokkhatás éri, egy másik vonalon kibontakozási lehetőséget kap: kisfiúnk, Bence 2000 végén meghalt, aktív hálózásom nem sokkal utána, 2001-ben kezdődött. 2001 tavaszán Fejértelepen, a délvidéki szórványban részt vettem azon a Háló-találkozón, ahová a szervező, Csúzdi István Erdélyből meghívta előadónak Molnár Melindát, az akkori Erdélyi Háló vezetőjét. Megint sófőr kellett: "Gyuri, te ott ismerős vagy, szánj rá egy hétvégét, vidd le Melindát Budapestről." Megint egy konkrét feladat. Mellár József atya volt ott és még jó néhány ismerős. Megszerettem azokat az embereket, akik a déli végekről jöttek össze, egynapos találkozóra. Mi ott is aludtunk, és másnap Melindával eljutottunk Versecre és Sándoregyházára, az egyik al-dunai székely faluba. Visszafelé jövet kitaláltuk, milyen jó lenne, hogyha ezeket az al-dunai szórvány-székelyeket szervezeten elvinnénk a csíksomlyói búcsúra. Ez már egy nagy horderejű kihívás volt, amibe én akkor Melindával teljes mértékben beleálltam. Történelmi jelentőségű volt az első látogatás 2002-ben: székely-székely közösségi találkozás. Még kétszer megismétlődött. Erdélyben Béta, Dobó és Vágás voltak azok a falvak, amelyek nagy szeretettel befogadták néhány napra a sándoregyházi, székelykevei és hertelendyfalvi messzire szakadt testvéreket. Majd 2001 őszén szerveztek egy Kárpát-medencei találkozót, Székelyudvarhelyen. Ezen a szintén nagyon meghatározó hétvégén ismerkedtem meg közelebbről a budapesti hálósokkal. Így kezdődött.

Hogyan lettél hálós vezető?

Gyuri: Az sokkal később jött.

Bálint: Lehet nekem is egy kérdésem? Tényleg! Mikor Thuróczy Gyuri hívott, akkor még nem is hallottál a Délvidéki Hálóról, senki nem mondta neked otthon?

Gyuri: Igen, akkor már hallottam róla, de nem volt kapcsolódás.

Bálint: De Tibi bácsi már akkor is...

Gyuri: Nem, Csúzdi István a délvidéki Háló alapítója, akkor ő volt a vezetője. Tibi és Ági a zánkai tábor után kapcsolódtak be intenzíven a Hálóba.

Bálint: Nehéz elképzelni, hogy már Halmai Tibi bácsi előtt is volt Háló.

Gyuri: 1997-ben alakult a délvidéki Háló Zentán, ők azon ott voltak, de akkor még nem vállaltak ilyen aktív szerepet.

Bálint: De kapcsolatban voltál vele?

Gyuri: A gyerekkori becskerekai barátságunkra való tekintettel igen, de ritkán találkoztunk. Miután 2002 pünkösdjén az al-dunai székelyek első csíksomlyói zarándoklatát sikeresen megszerveztük, következett az emlékezetes zánkai nagytábor, ahol már felkért altáborvezető lettem.

Akkor lettél hálós vezető?

Gyuri: Még nem, csak sok évvel később. A Háló vezetősége akkor négy főből állt: Puchard Zoli, Thuróczy Gyuri, Szeibert András és Koncz András. A zánkai tábor után nem sokkal létrejött a Háló-iroda, Gaga Zsuzsa és Koncz András lettek a fő húzó motorjai. 2005-ben kaptuk a Ferenciek terén a központot, de akkor én még csak lelkes bogozó voltam, de már volt mit bogoznom.

Önkéntes voltál?

Gyuri: Mindig önkéntes voltam, ma is az vagyok. Amikor beindultak a Háló kulturális programjai Koncz András szervezésében, eleinte segítettem a közönségtoborzásban. Utána a honlap szerkesztésében – azt nagyon sokáig csináltam, több mint 10 éven át – de vittem oda programot is: a jazz klubot. Meghívtam volt hegedűtanáromat, Deseő Csabát, és ketten elkezdtük a szervezést, havi egy alkalommal. Ennek ősszel lesz 16 éve! A Hálóban szinte mindenhez szabad kezet kaptam. Jó érzés volt, hogy amiket kitaláltam, meg lehetett valósítani.

Délvidékkel kezdődött, utána jött a kulturális szervezés-segítés, honlapszerkesztés, hirdetés, mint örömteli feladat. A vezetőségbe akkor kerültem be, amikor Zoli lemondott. A többiek elhatározták, hogy legyen hattagú a vezetőség. Meghívták Orosz Ritát, Bayer Robit és engem. Nem választottak, felkértek. Nagy megtiszteltetés volt. Amikor Rita, Robi és Koncz András lemondtak, felkértük Konrád Katit, Sebestyén Ottót és Halmai Tibit. Később Ottó helyére jött Csobot Szabi.

Bálint: Ő Csíksomlyón csatlakozott, a táborban, 2017-ben.

Mondd, Gyuri, nem terhes ez neked most már? Szívesen csinálod? Bírod még lendülettel?

Gyuri: Nagyon nehéz kérdés. A Háló vezetőjének lenni nemcsak azzal jár, hogy rendszeresen beszélgetünk, ötletelünk, szervezünk, megvitatjuk a Háló fő kérdéseit, hanem konkrét feladatokkal is. Jó volt ebben az elmúlt időszakban, hogy a vezetésre szánt időn felül a tényleges megvalósításra is jutott energiám. Például a délvidéki találkozók szervezésébe az elején sokat fektettem – azóta persze Tibiéek teljesen önállóak lettek. Sok barátot, közösséget, előadót hívtam és vittem Délvidékre, és sokakat hoztam onnan Budapestre. A Háló tanított meg engem a közösségi szemléletre. Ennek később a Hálón kívül is hasznát tudtam venni. Fontos, hogy legyen konkrét tevékenységi köröm, ahol kompetenciám van. Ilyen a már említett honlapszerkesztés, mert Kárpát-medencei szintű dolog, együtt a budapesti programokkal, de ugyanúgy pl. a facebook oldalak, csoportok kezelése, amikor ezek kialakultak. Ilyen volt a sok éven át szervezett telefonálás kapcsolatépítő kampány, a trianoni szomorú évfordulóra, majd az S4 – immár 6-7 éve –, ahol sokat kamatoztatok abból, amit Koncz Andrásról tanultam.

Lehet, hogy az S4 nélküled nem működne. Ezeket a rendezvényeket te hozod be vagy a munkatársak?

Gyuri: Biztosan működne, de másképpen. Egyelőre még a javamra billen a mérleg. A nagyobb rendezvények 60-70 %-nál jelen vagyok mint házigazda, vagy viccesen mondván "nézőtéri felügyelő", és többször vagyok moderátor is. Sokan engem keresnek, de egyre többen az irodai munkatársakat, főleg Péter Szilvit. Legtöbb esetben még mindig személyes kapcsolatok alapján jönnek a programok. Mostanra felpörgött, havi szinten 25-35 kisebb-nagyobb eseményünk van.

És bírod?

Gyuri: Soknak érzem, de még bírom. Most nagyot ugrottunk ezzel a témával. Nyilván ez is lassan alakult ki. Az, hogy ide egy zenekar vagy előadó rendszeresen jöjjön, vagy hogy sorozatok alakuljanak, meg kellett tenni a lépéseket. Most már egyre többen maguktól jelentkeznek. Fontos, hogy engem szinte minden rendezvény lelkesít, így könnyebb. A működtetés, a rendszeres napi, vagy a programokhoz kapcsolódó feladatok ellátása komoly csapatmunkát igényelnek (székpakolás, plakáttervezés, szórólap-szerkesztés, hangosítás, tisztaság, hosszan lehetne sorolni). Ezt át kell látni, folyamatosan egyeztetni. Munkatársaink és lelkes önkénteseink segítségével nélkül nem működne. Az én dolgom összeállítani a havi programokat, megírni és kiküldeni a

programajánlókat. Egyelőre még én szerkesztem a hírlevelet is, az S4 facebook oldalát is. Jó lenne, ha ezekbe majd egyszer valaki jobban besegítene.

Mondd, Bálint, hogyan látod az édesapád munkáját? Nem félted őt, hogy sokat vállal?

Bálint: Ez mindig egy érdekes kérdés, hogy az ember hogyan határozza meg a köreit, hogyan alakítja ki, mi a fontossági sorrend az életében, s hogy ebben milyen szerepet szán a közösségi tevékenységnek. Szerintem mindenkinél, aki aktívan, szívvel-lélekkel benne van egy közösségi szervezésben, mozgalomban, felmerül a kérdés, hogy mennyit foglalkozzak saját magammal, a családommal, a tágabb családommal, a közösségi szolgálattal. Ez időszakosan persze változik. Egy-egy esemény vagy találkozó előtt vagy egy-egy „húzóssabb időszaknál” van egy kis kibillenés. Az egyensúlyhoz visszatalálni egy állandó küzdelem. Hogy nem féltém-e? Hát amikor ebben az egyensúlyozásban úgy láttam, hogy túllendülök, akkor mondhatni, hogy félek egy kicsit. Ilyen értelemben féltém magamat is, amikor túllendülök. Szerintem aki olvassa bogozóként (vagy más közösség aktív tagjaként), érti, hogy miről beszélek. Időnként az az önzetlenség, ha a „külső örvidéken” teszek szolgálatot, és van amikor az, ha a belsőbb köreimre szánok több időt, energiát, figyelmet.

Érezted úgy, hogy nagyon jó az, amit apukád csinál, hogy példaképnek tekintetted, és te is elkezdted hálózni? Ez mikor volt? Most hogy vagy?

Bálint: Amikor általános iskolában harmadikos voltam, a Regnum Marianum közösséghez csatlakoztam. Több mint 10 évig, nagyjából ugyanazokkal a csapattársakkal heti rendszerességgel voltak közösségi alkalmaink, havonta kirándulások, évente táborok. Később csapatvezető lettem. 23 éves koromig egyértelműen ez volt az elsődleges közösségem. A Háló „csak” évi 1-2 alkalommal történő találkozást jelentett számomra. Gyerekkoromban a Háló-táborokba mindig családosan mentünk, és néhány délvidéki találkozóra is elmentem Apuval. A Háló számomra akkoriban egy program volt, nem pedig egy közösség. Nem gondoltam arra, hogy ebben nekem aktív szervezői szerepem lehet.

A 2009-es 2. Kárpát-medencei (csíksomlyói) Háló ifi-találkozó egy meghatározó és életre szóló élmény volt számomra. Akkor tizenhat éves voltam, épp elértem az alsó korhatárt. Viszont a 2010-es, 2011-es és 2012-es Kárpát megyei ifi-találkozóra nem mentem, mert teljes erőbedobással a Regnumban voltam – 2011-től vezetőként –, a táborok

közül is csak a 2011-es marosfőiben és a 2013-as kenesein voltam. 2014-ben többen másfelé vették az irányt az akkori ifi szervezőcsapatból, valószínűleg ezért is hívtak el, ha jól tudom, a 3. Kárpát megyei hálós ifi-bogozói találkozóra. Akkor váltam ifi-bogozóvá. A Regnumban belenőhettem és beletanulhattam a kisközösségi életbe, amit nagy ajándéknak tekintek. Úgy éreztem akkor, ezekből az élményekből, tapasztalatokból sok mindent tudok a Hálóban kamatoztatni. Ennek az érzésnek fontos szerepe volt abban, hogy bogozóvá váltam. No és persze a barátságok, amelyek akkor már kezdtek kialakulni. Én mindig szeretem hangsúlyozni, hogy a hálós barátságok, azok hálós barátságok. Ez egy külön fogalom. A Regnumban, ahol heti szinten találkoztunk ugyanazokkal az emberekkel, egy teljesen másfajta barátság van, hiszen benne vagyunk egymás életében, mindennapjaiban, hasonló gimnáziumokba, egyetemre járunk, többekkel együtt járunk templomba. A Hálóban évente csak néhányszor találkozunk, de mégsem kérdés, hogy itt is igazi barátságok születnek és élnek tovább. Azt hiszem azért tud ez megtörténni, mert a találkozókön és táborokban olyan mélyen, személyesen és sokrétűen kapcsolódunk egymáshoz, a közös éneklésben, táncban, zenében, imádságban.

Most, hogy a családi körülményeid megváltoztak, el is költöztetek, messzebb, így nehezebb egy szervezést megcsinálni? Úgy gondolod, hogy tudod folytatni?

Bálint: Hat évvel ezelőtt indítottuk útjára a KMFT-t, a Kárpát-medencei Fiatalok Találkozóját. Havonta egy alkalom, itt az S4-ben. A Covid utáni újraindulást követően Boldi öcsém és Blanka húgomék korosztálya vette át a szervezést. Én úgy látom, hogy mivel a Hálót nem egy merev struktúra jellemzi, bárki könnyen teret kap, hogyha van egy jó ötlete, és van hozzá szervezői készsége, lendülete, meg tudja valósítani, amit elképzel társaival. Szerintem fontos dolog az, hogy az ember merjen valamit kezdeményezni, valamibe beleállni. Ugyanakkor fontos a másik oldal is, hogy ne essen túlzásba, hogy ne a saját önmegvalósítására használja a mozgalmat.

Fontos itt is az egyensúlyt megtalálni. Kell kezdeményezni, kell fő szervezőnek, vezetőnek lenni akár évekig, de igazából csak közösségben van értelme. Olyan közösségben, ahol egyenrangú felekként tekintünk egymásra minden szempontból, és ahol keressük a kapcsolódást egymáshoz személyesen is, és nem csak „dolgozunk” a közös célokért. Ezt persze nem láttam mindig ilyen világosan, és főleg az ifis időkben volt, hogy túlságosan „elől mentem”. Ezt bánom is. Mindig legyen

csapat, mert különben túlzásba esik az ember. Ez egy nagy kísértés, és volt, hogy én ebbe bele is estem, viszont ez egy üzenet is a többiek számára, hogy mindig csoportban érdemes gondolkodni. A fiatal felnőttek Kárpát-medencei találkozójának sorozatában mi voltunk a kezdeményezők három éve Sárával, de szinte az első perctől Konrád Csongival és Evelynnel együtt szerveztünk.

Hogy az aktualításra kicsit rákanyarodjak: a vezetőséget segítő/támogató, februárban megalakult munkacsoportoknak az a céljuk, korosztálytól függetlenül, azokon átívelően, hogy az egész mozgalmat érintő témák szerint alkossanak csapatokat. Ezt nagyon értékesnek látom. Kirajzolódni látszik, hogy mind az ifiknek, mind a fiatal felnőtteknek jó, ha van Kárpát-medencei szintű saját korosztályi találkozója, elsősorban az újak vagy a régi újak megszólítása és a korosztály-specifikus témák miatt. Ugyanakkor fontos, hogy ezen korosztályba tartozó aktív bogozók mindig az egész mozgalmat nézzék, és az egész mozgalomért tegyenek.

Gyuri: Nekünk hat gyerekünk született, öten élnek. Három gyerekem hálós lett, ennek nagyon örülök, büszke vagyok rájuk. Ez nagyon jó érzés, így visszatekintve, harminc év távlatából. Sokat beszélgettünk Bálinttal, hogy vajon a Regnumnak az intimitása és a fix közössége és a Hálónak ez az állandóan változó összetételű, kicsit rendszertelenebb közösségi együttléte között hogy lehet hidat képezni, vajon melyik a jobb, melyik a fontosabb? Lehet-e a kettőt együtt csinálni? Bálinttal a Háló mindig hálás téma a beszélgetésre.

Számomra fontos, hogy az embernek legyen egy állandó családos közössége, akikkel rendszeresen találkozik, de ezenkívül szánjon időt a Kárpát-medencére, a Hálóban és azon kívül is. S ennek valamilyen egyensúlya legyen. Nyilván nem mindenki alkalmas vagy képes erre.

Nem mindenki tartja ezt fontosnak, de én úgy érzem, nekem ezt valamelyest sikerült megélnem, megvalósítanom. Van egy családos kisközösségünk, akikkel általában havonta, másfél havonta találkozunk. Ez az elmúlt 25 évet végigkísérte, holott ők keveset tudnak a Hálóról. Néha mesélek, de ez ettől független. Beszélgettünk Bálinttal, és örülök, hogy ő ezt tudta-tudja alkalmazni a saját életében is. Sokszor azt is észreveszem, hogy sokkal jobban átlát bizonyos dolgokat, másként, jobban megfogalmazza őket, mint én. Felnőtt. Állandó kérdés, hogy a Hálót hogyan fogjuk átörökíteni? Meg kell találnunk azokat a fiatalokat, akik a Hálóban már elég sok időt eltöltöttek ahhoz, hogy vezetőkké váljanak, megtapasztalták nemcsak a jó oldalát, hanem, ahogy Zoli

mondta annak idején, a sebzettségét is, hogy éretten tudjanak gondolkozni róla, hogy majd átvegyék a stafétát. Erre már most is vannak jó példák.

Hogyan képzeled el a Háló új generációs változatát?

Gyuri: Nem új generáció kell, hanem az, hogy a fiatalabb felnőttek, akik éretten tudnak a Hálóról gondolkozni, cselekedni – azok kapcsolódjanak be a Hálóba, őket kell helyzetbe hoznunk.

Arra gondolok, hogy mennyit változott a világ, mi most a szerepe benne a Hálónak?

Gyuri: Visszatekintve a 2000-es évekre, amikor én elkezdtem, akkor egy határon túli közösség vagy helység kuriózum volt, ahová nehezen lehetett eljutni. Nagyon sok ember ment el a Hálóval ezeket a vidékeket felfedezni, és ezeket az embereket megismerni. A Háló a mindenkori kapcsolatrendszerén keresztül kell, hogy támpontot nyújtson – és nyújt is sok esetben – azoknak, akik ebbe szeretnének bekapcsolódni. Különösen a szórványban lenne ennek nagyon nagy jelentősége. Az tény, hogy ez egyre nehezebb, mert most már nagyon sok esetben a határon túli, külhoni magyar nem jelenti azt – a szónak a nemes értelmében vett – közösséget, amelynek a fennmaradása a kapcsolatoktól is függ. Azóta kialakult a pályázatok rendszere, amelyben mindenféle közösségek részesülhetnek anyagiakban, de ez nem feltétlenül jár együtt az emberi közösségek és kapcsolatok megerősítésével. Mi a Hálóban abban hiszünk, hogy a határon átívelő, akár távoli személyes kapcsolatok a találkozó révén segítik a megmaradást. Ebben nagyon-nagyon sok jó tapasztalatunk van. A Háló nemes üzenetét azoknak tudjuk átadni, akiket megszólítunk, meghívunk, és akikkel személyesen találkozunk. Velük tudjuk a hidat építeni.

Jelen pillanatban a legtöbb közösség a helyi, helyközi kapcsolatokat építi elsősorban, mert közvetlenül azok segítik az ő megmaradásukat. Az üzenet mostanra kevésbé jut célba, mint régen, nehezebb átadni. Amikor ezt kezdtük, akkor alig néhány szervezet vállalta fel ezt a hídépítést. Ez mára megváltozott, most sokan sokféle módon segítik a külhoni magyarokat, de ez jó, nem is baj. A világ nagyot változott, sajnos nem a közösségek előnyére. Ez nehezíti a munkát.

Bálint: A generációváltás kapcsán én úgy látom, hogy a „középső” generáció a Hálóban – hogy szakszóval éljek – alulreprezentált, de van. Nagy érték, hogy nem jött létre szakadék a generációk között. Mindig voltak, és most is vannak elkötelezett, 30-50 (25-40) év közöttiek.

Abban bízunk, hogy a fiatal felnőttek évi egy találkozója szolgálni tudja a középgeneráció megerősödését. A társadalmunkban sok helyen kiéleződik a generációs ellentét, de a Hálóban az idősebbek és a fiatalabbak szót értenek egymással. A Hálón belül, szerintem, nincs értelme generációváltásról beszélni, mert olyan értékvesztéssel járna, amit nem is szabad „hagyni”.

Sokszor „előjön”, hogy Zánkán 1500-an voltunk. Szerintem nagyon fontos kérdés, hogy a Hálón belül meg tudunk-e elégedni azzal, amit éppen aktuálisan elérünk? Nem gondolom, hogy 1500 emberrel jobb tábor lett volna a tavalyi, vagy lenne az idei. Nagyon fontos feladat, hogy megelégedjünk azzal, amit elérünk, és amit el tudunk érni. Szerintem annak tudjuk igazán átadni az üzenetet, akit elérünk személyesen, és nem az a kérdés, hogy adott időszakban hány embernek, hanem hogy milyen minőségben tudjuk átadni.

Gyuri: A Hálónak volt olyan időszaka, amikor sokkal több találkozót szerveztünk, sokkal több találkozó volt a régiókban, és amikor valaki megkérdezte ott, hogy hogyan tudna bekapcsolódni, akkor elmondtuk, hogy a következő találkozó hol, mikor lesz. Mikor ezeknek a száma lecsökkent, már nehezebb megmondani, hogy hová, mire hívjuk az embereket. Most sokszor azt kell mondanunk: gyere el a következő táborba. A tábort, hála Istennek, minden évben meg tudtuk szervezni, és ez nagyon jó. Évente egyszer van régiós találkozó is, de a helyi kisebb találkozók, ahogyan régen voltak, úgy ma már nem mindenhol működnek. Valószínűleg azért sem, mert ma már kevés ember szán rá egy egész napot egy találkozóra. Délvidéken kicsit más a helyzet, ott sok hálós elmegy minden találkozóra, különböző településekre, a találkozásért, együttlétért. Ott ezt annyira várják az emberek.

Nemrég újra volt egy régiós budapesti találkozó, hosszú évek után, az S4-ben. Ennek nagyon örültem, lehetne gyakrabban megszervezni, mert lehetne meríteni azokból az emberekből is, akik az S4-be járnak kulturális programokra. Sokakban elő lehetne hívni a hitnek a csíráját – példa is volt rá, többen eljöttek, akik a kulturális programokra járnak, táborba is.

Bálint: Nekem eszembe jutott egy hasonlat. A Háló olyan, mint egy kert. Nem az a fontos, hogy az embernek mekkora kertje van, hanem hogy azt milyen szeretettel tudja művelni, és mennyire tudja áldásként vagy átokként tekinteni az esőt és a napsütést. Vannak külső tényezők, amelyek befolyásolják a Háló életét. Persze ha van nekem egy jól működő kertem, néhány kis fával, felmerül bennem, milyen jó lenne, ha

a fél Magyarország az enyém lenne. Végül is érdemes oda visszatérni, hogy az én kis kertem szeretettel gondozzam. A Háló egy közös kertünk, és hogyha az a kert jól működik, abban összhangban vagyunk, mindenkinek megvan a szerepe, és beengedünk a kertünkbe minden élőlényt, tudunk nekik helyet találni, mindenki növekedhet benne. Talán az erdő még jobb hasonlat, hiszen ott nincs külső emberi beavatkozás, az állatok a növények és a gombák alkotnak egy végtelenül csodálatos ökoszisztémát. Értsétek jól, de szerintem, bár a Kárpát-medence minden részéből vagyunk a Hálóban, de mégsem kell, hogy az egész Kárpát-medence a miénk legyen. Elég, ha a magunk hálós kertjét gondozzuk, a magunk hálós erdejében figyelünk egymásra, és válunk egyre gazdagabbá!

Gyuri: Így nézve az én kis kertem az S4, persze nemcsak az én kertem, hanem a Háló egyik kertje. Lélekben az egész Kárpát-medencét öleli fel, körbe van falazva – de van kirakata és ajtaja, amely nyitva áll. Azokra az eseményekre szeretettel emlékszem, amikor külhoniak jöttek, egy színdarabra, egy irodalmi estre, egy vezetőségi találkozóra. A Hálónak ezt az otthon-egyház képét, amiről régebben beszéltünk, próbáljuk, amennyire energiánk és lehetőségünk van, az S4-ben is tartani és erősíteni.

Úgy látom, hogy túl azon, hogy nagy terveink vannak, mégis talán az az igazi érték, ha konkrétan teszünk is valamit a gyakorlatban. Aminek látjuk az eredményét, aminek van konkrét célja, amire eljönnek az emberek, és ami lelkileg gazdagítja azt is, aki szervezi, és azt is, aki abban részt vesz. A közösségi élményt az előadók és a résztvevők biztosítják egymásnak, s ez egy kulturális eseménynél is így van. A szervező is közreműködik, ő a katalizátor, a rendezvény motorja, de legtöbbször háttérben marad.

Bálint: Örökségbe kaptam a Hálót, a feleségemet is a Hálóban ismertem meg, ezt nem lehet nem megköszönni: nagyon hálás vagyok! Azt gondolom, hogy sok küzdelme volt Apunak, volt nehezebb feladat, amit meg kellett oldania a Hálóban. Ebben kitartott, és a közösség tagja maradt, ezáltal tudtam én is itt a Regnum után egy újabb fontos közösségre lelni. Hogy egy konkrétumot mondjak: nem lehetett könnyű például megszerveznie, hogy a hétfős családunk hogyan utazzon el a marosfői táborba, hogy hogyan töltsük el a tábort követő egyhetes nyaralásunkat Erdélyországban.

Gyuri: Ma már nem biztos, hogy meg tudnám csinálni.

Bálint: És az anyagi része is: a hétköznapokban óriási kitartással kellett dolgoznom, hogy anyagilag is biztosíthassa a Háló-utazásainkat.

Gyuri: Visszatekintve: nagyon sok időt és energiát tettem a Hálóba számos éven át. Ez nem biztos, hogy egy jó egyensúlyi állapot. De az, hogy közben a családom is megmaradt, fel tudtak nőni a gyerekek, és munkám is volt, az Isten ajándéka. Nyilván ehhez kellett a feleségem, Marianne is, hogy pótolja a kieső időmet, energiámat, és ő is fontosnak tartsa ezt az én "kilengő" tevékenységemet. Ez egy különleges egyensúlyi állapot, ami tartós volt eddig, amiért hálás lehetek. Hogy milyen lesz a folytatás, még nem tudom. Örömmel tekintek vissza erre a hosszú, nem mindig könnyű időszakra, amiben részem volt, mind a Kárpát-medencei hálós tevékenységet, mind az S4-et, mind a családomat illetően.

Széplaki Mária

Nekem tetszett

Élet az autizmus galaxison

Péter Szilvia könyvajánlója

Az olvasás csodája, hogy minden történet elrepít valahová, ahol még sosem jártál. Talán az autizmus galaxisáról sem tudtad eddig, hogy létezik, és hogy az ott élők nemcsak furcsák, de nagyon izgalmas személyiségek is. Szeretettel ajánlom barátnóm, Pápai Ildikó lebilincselő könyvét.

„Ez a történet azokról a megküzdési stratégiákról, életválságokról, anyai és női önmeghatározásokról szól, ami velünk történt, de talán meg sem történt volna a kód nélkül. Mert az autizmusnak száma is van: F84.0, ami lehetne az Univerzum egy csillagának a neve is, de valójában egy Galaxisé. Az ott élők látszólag olyanok, mint te, csak épp az átlagostól mindenben eltérő mentális működésük folytán mindazt, amit mi igyekszünk elmaszatolni, azt ők kertelés nélkül az arcunkba tolják.

Az elmúlt 18 évben Gergő megtanított az ő szűrőjén keresztül látni a világot, ahol minden okoskodás ellenére csak egyetlen megoldás létezik: a SZERETET.”

Pápai Ildikó

„Azt beszéltük meg, hogy boldog leszel...Nem felkiáltójellel, ez nem nyomasztó elvárás, hanem egy természetes megállapodás, egyszerűen csak így lesz. Mi pedig – különféle szakemberek - azt beszéltük meg, hogy elfogadunk, kísérünk, és tudásunkkal segítünk. Nincs azonban az a tudás, ami a személyes történetek, a mindennapok belső élményeinek ismerete nélkül megállna a lábán. Gergő és édesanyja beenged bennünket ebbe a személyes és valóságos világba. Kísérni őket az út hegy- és lejtmenetein minden olvasó számára megtisztelő és tanulságos.”

Dr. Simó Judit gyermekpszichiáter

Beszélő

Aranka néni (1942-2024)

A Háló-táborok és -összejövetelek állandó résztvevője, Feketéné Egressy Margit – akit mindenki csak Aranka néniként ismert – itt hagyott bennünket.

1942. június 10-én született Beregdédában, mélyen hívő katolikus családban. Úgy nevelkedett, hogy Isten az első, és ezt a mintát igyekezett továbbadni gyermekeinek, unokáinak.

Férjével 29 évig éltek boldog házasságban, három gyermekük született.

Énektudását édesanyjától örökölte, Huszton énekvezetést tanult. Olyan foglalkozást választott, amely tánc- és énektudást, valamint szervezői és színpadi képességeket igényelt. Huszonhárom évig volt a dédai kultúrház vezetője, 1996-ban pedig megalapította Beregdédában az Arany János Nyugdíjasklubot, amelyet több mint 20 évig működtetett.

Kép forrása facebook

Emléke legyen áldott!

Orosz Rita

„És íme, eljövök hamar: boldog, aki megtartja e könyv prófétai igéit.”(Jel22,7)

Impresszum

Kiadja a **Háló Egyesület** (www.halo.hu)

A Tarsoly korábbi számai letölthetők: <https://halo.hu/index.php/kiadvanyok>

Főszerkesztő: **Széplaki Mária**

Szerkesztők: **Kómár Katalin, T.Kovács Péter, Szeibert András**

Olvasószerkesztő: **T.Kovács Péter**

Nyomda: Korrekt Nyomdaipari Kft., Budapest